

ZPRAVODAJ KESL RYU

1/2021

LEDEN-ÚNOR

ČEST, PŘÁTELSTVÍ, LOAJALITA

MISTROVSVÍ ČR 2020 V NOUZOVÉM STAVU

Mistrovství ČR bylo jaké v dané situaci mohlo být a dál komentovat nemá smysl, protože aby se splnily určité směrnice ČUS a další, které tak nějak nebraly momentální situaci v potaz, bylo učiněno i v určitém nadstandardu maximum. Faktem je, že to z určitého pohledu „odnesla“ mládež, která letos MČR neměla a samotný jakýsi výběr a následně účast těch starších byla jaká byla a to nemluvě o zmateném testování, u kterého by se hodilo klasické, že „vlk se nažral a koza zůstala celá“. Nakonec snad vše dopadlo bez výrazných následků, pokud nepočítáme určitou nevraživost v republice, na výběr účastníků MČR. Ale soutěž proběhla, kritizovat umí každý:-), tak že asi dobře že proběhla. Jinak na nikoho z účastníků cíleně, ale plošně. Je jiná doba a když vyprávíme jak a v jakých podmínkách jsme kdysi cvičili, někteří se posměšně ušklíbou s poznámkou njn, to za vašich časů... Jak je ale možné, že karatisté, kteří se připravovali bez tatami, mnohdy bez tělocvičny, bez značkových karate gi byli o několik tříd lepší, než dneska špička ČR. Dneska se shání speciální trenéři, kondiční zázrační trenéři, bez tatami jsou „moderní“ karatekové jak bez ruky a pokud se nesoutěží, motivace se vytrácí a vytrácí se i smysl proč vlastně sportujeme. Kolikrát zaslechnu dotaz, proč dnes všude v tabulkách dominují České Budějovice apod. Odpověď je jednoduchá. V drtivé většině to není kvalitou, ale zájmem. Velká města se kvantitou cvičenců jakéhokoliv sportu určitě nemůžou pyšnit, protože možnosti jiné činnosti a tím i jakási tělesná lenost vládne velkoměstům. Budějovice vítězí z důvodu širokého okolí sdružených karatek z okolních obcí a přitom dnes být nejlepší v karate je nejspíš nejjednodušší v historii. Co je potřeba? Jen chuť, cíl, vytrvalost a vizi co vlastně chci dokázat. To dnes v drtivé většině chybí, proto české karate doslova pláče. Je nejspíš zbytečné vyprávět dnešní generaci jak to bylo dříve. Pracovali jsme na sobě každý den i přes to, že tréninky byly dvakrát týdně a vize být opravdovým karatistou byla daleko důležitější, než něco vyhrát. Na kumite jsme chodili ne proto, že něco vyhrájeme, ale pro prestiž mezi sebou, kdo je lepší bojovník. Proto plno našich borců tehdy mohlo konkurovat těm nejlepším v Evropě a ve světě. České karate zůstalo amatérským sportem proti profesionalismu ostatních států a to hlavně myšlením. Pravdu nechce nikdo vidět, ani slyšet a to zdaleka nejen

v karate. V dnešní době kdo chce být nejlepší, musí být každý den sám sobě nejlepším trenérem. Tvrdým, nesmlouvavým, vytrvalým důsledným. Pak budete nejlepší, jako byli ti před vámi. Ne získám medaile, poháry, ne titulem navenek. Prostě budete vědět, že jste nejlepší... No a teď už k samotnému MČR. Někteří nominováni od nás se nezúčastnili, ale v této situaci jsem se jim vlastně nedivil. Ti co přesto hrdinně do toho šli vykazovali někdy větší, někdy horší pochopení svého růstu a se střídavými úspěchy demonstrovali pochopení nuceného přípravného období. Tak že je to o textu předešlém. Ať máme větší nebo horší talent, v karate máme šanci všichni, malí, velcí, silnější, slabší, pořád to bude jen na vás! Tak že gratulace a dík za reprezentaci našeho klubu Zuzce Augustinové za 2. místo kata žen, Lucce Paterové za 3. místo kumite a 5. místo kata, Barborce Šťastné za 3. místo kata a Filipovi Smutnému za 3. místo kata junior. Tak že

to jsou naši nejlepší z nejlepších, kteří zasluhují nejen gratulaci, ale i respekt ostatních. Nezbyvá, než věřit, že i v nuceném nesoutěžním období si všichni zachovají patřičnou motivaci a i v nelehké době o to víc budou na sobě pracovat, aby právě v tomto období se naučili najít cíl, vůli a vytrvalost bez medailí a pohárů...

Uvnitř tohoto vydání:

Nejlepší karateka 2020	2
Co je přátelství? Kdo je přítel?	2
Když máme „Okurkovou sezónu“	3
No a jak dál? Je to na každém z nás, jak to pojme...	3
Moje cesta bojovým	4

Nejdůležitější body:

- V momentální situaci je zimní kemp ohrožený, spíš je jen zbožné přání že proběhne. Pochopitelně to nevzdáváme a dle situace jednáme o jarním termínu.
- Pokud máte zájem o soukromé tréninky, jsem tomu rád, ale je třeba požádat o termín dopředu, jednak je zájem a jednak i já musím pracovat.
- Již mnohokrát bylo vysvětleno, že oddílové příspěvky nejsou za odtrenované hodiny. Snažím se v momentální situaci dělat maximum, pokud nemáte potřebu komunikovat, nebo nevyužít tréninky v sobotu, v neděli či jindy, je to vaše věc, ale neznamená to, že tím pádem, pokud chcete nadále zůstat členy klubu, budete od příspěvků osvobozeni.

NEJLEPŠÍ KARATEKA 2020 ANEB CO SE KOUPIŤ NEDÁ

Soutěž o nejlepšího karateku 2020 jsme neopustili pouze posunuli do konce února 2021. V dnešní době mnohým stále vysvětlovat k čemu soutěž je už zbytečností. Ti starší pokud nepochopili, nejspíš už nepochopí a ti mladší, tak u těch to mají na starosti rodiče. Další není třeba psát, protože na toto téma bylo řečeno v minulých zpravodajích vše. Bohužel naše společnost se z pohledu dřívější doby změnila, materialistické myšlení ovládlo dobu, zvláště ty mladší. Movitější mají tendenci se povyšovat nad těmi, kteří mají snad o trochu méně a snižují jejich cenu, která spočívá ve vlastní vůli a schopnosti dokázat maximum v různých sférách života. Na každého čekají v životě mnohé překážky a pro ty, kteří se naučili bojovat a neustále hledí vzhůru a kupředu čeká život plný výzev a pozitiv, ty ostatní čekají jen složitosti a těžko řešitelné problémy. To je karate DŮ. Výzva na novoroční běh prakticky bez ohlasu a přitom stačilo pouze vyběhnout. Někteří z našich karatek hledají cestu jak být lepší všude jinde než pořádně zabrat. Speciální trenéři, speciální tréninky, online tréninky pro ty „lepší“, ale vzít tenisky a vyběhnout problém. Tak že určitě respekt Barborce za okamžitou reakci a výborný výkon, ale díky i

rodině Paterových, která se oficiálně nepřihlásila, ale dala si alespoň 8.Km a Hanka Vašíčková, o té ani nemluvíme, za prosinec přes 100km! Když dááme s Kačkou na fb některé vybrané aktivity, které vybíráme z každodenního cvičení, má to jediný cíl a sice motivaci. Pokud se to daří alespoň u jednoho, pak to smysl má. Nebudu tady operovat větrem ať Hanky, Kačky, Radky atd. Ony prostě mají rády pohyb. A o tom to je! Výsledky běhu nejsou nijak důležité ale přesto potěší, protože to se koupit nedá! Trasa 11.km, Barča 1. místo ve své kategorii a celkové (1000 závodníků) 12!! místo. Stejná trasa já v old boys 8.místo a Kačka hodně dobře 188.místo. Pravdou je, že oproti Barborce jsme nestihli naběhat:-). Proč o tom píšete? O tom je nejlepší karateka... vlastně o tom je normální karateka. Jen ten, který potřebuje k tomu, aby se stal nejlepším jen tenisky, tepláky a chuť se hýbat. Tak se hýbejte, běhejte, posilujte a tam se ukáže, kdo je nejlepší...

CO JE PŘÁTELSTVÍ? "KDO JE PŘÍTEL? TEN KDO PRVNÍ PŘICHÁZÍ, KDYŽ CELÝ SVĚT ODEŠEL Orison Swett

Na začátku trochu teorie: Pro některé může přítel znamenat pouze velmi blízkou osobu zatímco jiní označují za přátele všechny, kterým tykají. V přesné klasifikaci přátelského vztahu nám příliš nepomohou ani termíny jako "nejlepší", "blízký", nebo "dobrý", ani označení blízkých osob jako přítel, kamarád, nebo známý, protože různí lidé tímto způsobem nazývají různé vztahy. Tato označení nám pouze umožňují představit si důležitost tohoto člověka v životě druhého. Pokud shrneme psychologické definice přátelství, vysvětlují je jako "dobrovolný osobní vztah", typicky poskytující intimitu a pomoc, ve kterém dvě strany mají rády jedna druhou a vyhledávají vzájemnou společnost. Přátelství viděno očima předmoderních myslitelů např. podle Aristotela, je, že přátelství existuje tam, kde mezi lidmi panuje vzájemná přízeň. Rozlišoval tři druhy přátelství podle důvodu, pro který se přátelé mají rádi. Přátelství pro užitek vzniká mezi těmi, kteří se mají rádi proto, že si navzájem poskytují určité dobro. Ctnostné přátelství zahrnuje celé osobnosti jedinců a přítel se stává naším druhým já, protože druhým já může být člověk pouze malému množství přátel. Ti, kteří mají mnoho přátel, nejsou patrně přítelem nikomu. Aristotelovo dokonalé přátelství je rovněž důležitým zdrojem morálky. Ctnostní přátelé si totiž vzájemně poskytují "zrcadlo", jež jim pomáhá hodnotit vlastní jednání a chování. Z Aristotelova pohledu na přátelství vycházelo mnoho dalších učenců, jako byli například Cicero nebo Tomáš Akvinský. Cicero, stejně jako Aristotelés, považoval za nejvyšší formu přátelství dokonalé přátelství. I podle jeho názoru je dokonalý přítel naším druhým já. Proto jsou přátelé spolu, i když jsou odděleni, i když jsou bohatí či chudí, silní či slabí.. Mizející tradiční společnost byla, podle moudrých dřívější doby ideální, existovaly tam hluboké mezilidské vztahy a široká sociální solidarita. Naopak tu moderní viděli jako směřující k rozpadu společnosti. Další obava je spojená s vlivem urbanizace. Georg Simmel (1922) konstatoval, že každý jedinec v moderním velkoměstě má odlišné, specializované role, a proto má mnoho různých přátel pro jednotlivé aktivity a zájmy, ale ne přítele, se kterým by mohl sdílet všechny své pocity a plnou důvěru. Možná má moderní člověk příliš mnoho co skrývat, než aby mohl mít přátelství v antickém smyslu, například Louis Wirth, který ve své stati "Urbanism as a way of life" (1938) upozorňoval, že městský způsob života, a s ním spojená mobilita, heterogenita a anonymita, vede k oslabování mezilidských vztahů. Čím blíží jsme si s našimi přáteli, tím jsou schopnější nás zradit. Bez důvěry přátelství zanikne. V 60. a 70. letech 20. století se začínají objevovat názory, že dochází k další proměně západní společnosti. Např. Daniel Bell upozornil na posun od industriální k postindustriální společnosti založené na rozvoji služeb

informací a informačních technologií. Dochází i k přechodu od moderního způsobu života k novému typu sociální organizace, jež je nazývaný jako "postmodernita" či "pozdní modernita". V souvislosti s postmodernitou je často zmiňovaný proces individualizace. Uvádí se, že lidé jsou v rámci nové fáze modernity odtrženi od klasických sociálních forem jako jsou třídy, genderový status či rodinné sítě, a jsou "odkázáni sami na sebe". Současné obavy o kvalitu sociálních vztahů vycházejí právě z procesu individualizace, který je některými chápán jako posilování pozice sebestředného jedince na úkor kolektivu. A proč vlastně tento článek. Naše společ-

nost se vyvíjí stylem většiny lidí ve smyslu JÁ jsem ten o koho zde jde, moje požadavky a představa o životě se výhradně točí o mě, já jsem tedy jako střed vesmíru, a mnozí rodiče aby si udrželi jakousi pochybnou lásku dětí, která by měla být samozřejmá a automatická, děti v tomto smyslu podporují. Sebestřednost dnes vládne světem a přátelství, které je tak nezbytné pro lidské žití a je nezbytné pro zvládnutí těch složitějších životních situací se právě ztrácí díky sebestřednosti. Kamarádství je i s pokorou svým kamarádům přát jejich úspěchy a sdílet s nimi radosti a strasti. Jenže v první řadě je třeba zapomenout na JÁ, JÁ...

KDYŽ MÁME TU „OKURKOVOU SEZÓNU“...

Přemýšlím, zdali je nezbytné při „nesoutěžení“ nadále pracovat na zpravodaji, zvláště v dnešní době, kdy mládež je mírně řečeno sebestředná, když nejde o ně, prakticky je nic nezajímá. Selfie, FB, Instagram, já jsem tady, podívejte jak mi to sluší a stejně tak je to se zpravodajem, kouknu zdali se píše někde o mě a pokud ne, nezám. Ale taková je doba a článek není o tom, abych tu hledal staré časy. Pravdou je, že my si kdysi vážili, že jsme součástí dobrého týmu, sledovali jsme ty úspěšnější borce než jsme byli my, četli o jejich úspěších, chodili je na závody povzbuzovat a byli nám motivací a motorem do dalšího osobního růstu. Dnes? Ten lepší a úspěšnější se mnohdy stává úhlavním nepřítelem, jeho úspěchy mnohé z nás demotivují a nedej bože když se o něm napíše více než o mě. Tak že tím pádem netřeba čist zpravodaj. Vytrvalost je mé druhé já, a pokud jen dva budou mít o zpravodaj zájem, pak tato práce má smysl. Ale odbočil jsem, jako vždy, od tématu. Sice jsem napadnul na začátku všechny „jájánky“ a sebestředné jedince z druhé strany komu čest, tomu čest, zvláště když je o čem psát a může být motivací pro ostatní. Nevypadá to, že se v nejbližších dnech na soutěžní tatami dostaneme, tak že by zpravodaj mohl dostat i jinou podobu, než pouze rekapitulaci ze závodů. Pokuste se každý přispět svojí vzpomínkou, třeba na svoje začátky, na svoje neoptimálnější zážitky z tréninků, závodů, nebo kempů, pochvalte se :-), poděkujte třeba veřejně rodičům za to, co pro vás už obětovali, pište a ukažte že vás nová doba selfie a veřejných sítí úplně nepohltila. Že dokážete i o sobě cokoliv napsat, o své cestě karateky, nebo o lidech kteří vám v této cestě pomohli. Tak se tedy ukažte a vyvráťte mi názor, že se sebestřednými „jájánky“ se roztrhl pytel. Tedy jestli vůbec zpravodaj budete čist, když je malá šance, že se dnes dočtete o sobě :-). Já dnes zahajuji o výrazné osobnosti, která byla mojí inspirací v mé trenérské cestě a kterou každý dobrý trenér čas od času potřebuje. 2001. Konečně výměnou ve vedení reprezentace se mohli zúčastnit opravdu ti nejlepší z ČR na MEJ EKF, tentokrát na Kypru. Trenér reprezentace kata Jirka Boček nominoval na tento turnaj mistry ČR v kata, Martinu Lalákovou a Jindru Pil-

manu. Pro oba tyto karateky to byla první konfrontace mezi nejlepšími v Evropě a zasloužili se tím o tu nejlepší vizitku našeho sk, jakou jsme si mohli přát. Z tohoto důvodu jsme chtěli doprovodit své svěřence jako jejich trenér a to na vlastní náklady, ale dle slov sekretáře a ekonoma ČSK p. Svobody nebylo na místě se zúčastnit této výpravy z důvodů, že si to nepřejí funkcionáři... v návaznosti na jednání disciplinární komise s těmito funkcionáři. Jejich problémem bylo, že předsedou komise jsem byl já...! Bez svého trenéra ale naši borci skvěle reprezentovali náš stát, i svůj klub. Martina bojovala, ale to na nejlepší Evropy zatím ne stačilo. I tak samotná nominace úspěch. Jindra Pilmann v prvním kole deklasoval rakouského reprezentanta, ve 2. kole ho čekal pozdější mistr Evropy ze Španělska, ten ho však „vytáhl“ do repasaže, kde ruský borec neměl proti Jindrovi šanci. O cenný bronzový kov svedl boj s domácím Řekem. I když místní měli za to, že Jindrova kata byla lepší, domácí půda udělala své a medaile nakonec pro Řeka. Avšak čtvrté místo Jindry Pilmanna je tak cenné, jak jen může být nejlepší umístění od samostatného státu ČR na MEJ v Kata v kategorii kadetů. Jindra díky svému talentu byl vždy přes všechny nabídky do jakýchsi super klubů a reprezentací věrný svému klubu i trenérovi. Jeho loajalita byla vždy příkladná, jeho tréninkové nasazení, disciplína, vytrvalost a pravé vystupování karateky bylo a vždy bude příkladem, pro další generace karatistů a to zdaleka nejen pro naše. Když píš byl, není to výraz na místě. Jindra svůj titul nejúspěšnějšího a nejvšestrannějšího karatisty a nespočet soutěžních úspěchů doma i v zahraničí vyměnil za vyhledávaného trenéra odborníka a rozhodčího s nejvyšší třídou. Je škoda, že je nyní doba jaká je a nemůžeme se pravidelně vidět. Ale pro ty, kteří chtějí být nejlepší, jsou právě dnes tím motorem a inspirací tiho výjimeční lidé, kteří v cestě karate DÓ opravdu něco dokázali. Tak že díky Jindro, protože i trenér, aby měl stále motivaci a sílu kráčet dál, potřebu je inspiraci a podporu svých žáků!

NO A JAK DÁL...MOŽNÁ ŽE VÝVOJ DNEŠNÍ DOBY NENÍ DOČASNÝ...

V tomto zpravodaji bylo moudr až nadstandard, ale je třeba mít nějakou představu co bude dál. Jak se nám to rýsuje, čekání na lepší časy už asi neklapne. Představa, že vše negativní pomine a my budeme moci fungovat jako dříve se v realitě ukazuje jako mylná. Apel všech lékařů, virologů, epidemiologů na širokou veřejnost o nutnosti zdravého vzduchu, pohybu a tím i optimální duševní pohody je automatický pro životní styl na dalším východě. Chcete přežít ve zdraví? Je třeba totálně změnit životní styl a myšlení. Vlastní aktivitou se snažit rozhybat i své okolí a každý den něco pro sebe udělat ve smyslu zdravého stylu. Vždy mě poteší i svým způsobem posílí, když se setkáme na pocvičení, ale potěší mě i často reakce těch, kteří jdou okolo a pochvalně kvitují naše cvičení venku na zdravém vzduchu. Jak my dál. Při velmi optimistickém pohledu by možná koncem března mohlo dojít i na cvičení na tatami, zimní kemp z 80 procent v daném termínu neklapne, ale nevzdáváme jarní kemp a soutěže?? Kdyby vše klaplo, možná při optimismu sobě vlastním tak nejdříve květen. Co to

pro nás znamená. Najít smysl v pohybu, odprostit se od jakýchsi „manýr“, že bez tatami a vize soutěží není motivace. Karate oproti ostatním sportům má jednu obrovskou výhodu. Je to v první řadě bojové umění. Je jedno kde cvičíte, ale jak cvičíte. Není prioritou soutěž, ale být lepším. Jistě že připravíme nějaké soutěže, třeba venku, pamětníci si jistě pamatují, když jsme přijeli do Itálie a pořadatelé se nás zeptali, jestli nevadí že se bude soutěžit venku, když je tak krásně :-). Letní kemp snad klapne bez problémů, hledáme ještě prostředí. Zde bych apeloval na rodiče, protože děti sami o sobě potřebují silný stimul, aby začali dělat cokoliv sami. Do školy je také občas, nebo vždy :-), musíte tít! Co vám brání aby jste udělali svým dětem pevný cvičební řád. Páky máte podstatně větší než trenér. Jen je využít! Doba se mění, ne na chvíli, svět se mění a my budeme muset se změnit. Čekání na lepší dobu je krátkozraké, stejně jako si myslet, že děti se budou hybat sami :-).

ČETBA NA POKRAČOVÁNÍ „MOJE CESTA BOJOVÝM UMĚNÍM“

aneb druhá šance... pokračování ze zpr. 4-2020. Jak se stalo mým dobrý zvykem, těsně pře výjezdem jsem chytil chřípku, tak že jsem zážitky z Monte Carla, Avignonu, Grenady a dalších koutů Evropy pěkně prosmrkával. Avšak zážitek neuvěřitelný, osobní setkání šampiony MS, úžasným Frenettem, který svou exhibicí nadchnul všechny v hale, úžasně spontánní španělští diváci, vynikající výkon našeho Gachulince, kterého jen trochu jednostranní rozhodčí připravili o zlato ve finále se Španělem Herrero, a nakonec i výlet trajektem na africký kontinent do Alžíru byl opravdu zážitkem, který vymazat z paměti nejde. Tou pravou motivací v cestě DŮ nejsou jen závody a sledování vlastní technické i fyzické dokonalosti, ale především je to rozvíjení vlastní osobnosti (na což není nikdy pozdě) a to především novými zážitky, poznáváním nových krajů a lidí. A to se v tomto případě zdařilo stoprocentně. A tak za tímto opět úžasným rokem byla tou nejlep-

ší tečkou, že můj první žák tj. Ivča Keslová obdržel po náročných zkouškách mistrovský STV 1. Dan. U těch zkoušek bych se rád zastavil. Moje prudší povaha byla všeobecně známá a i při menším vzrůstu nebyl pro mě žádný problém jít do kohokoliv, kdo mě, nebo mé blízké z mého pohledu ohrožoval bez ohledu na váhu či výšku. Ivča byla vždy brilantní v technice i kata, kumite ale nedělala. Předseda komise Karel Strnad však chtěl, aby zkoušky proběhly přesně dle požadavků a Ivča k mé nelibosti, kterou jsem jako vždy demonstroval verbálně, musela nastoupit na kumite proti třem habánům, též skládající zkoušky. I přes hrozbu že budu vykázan ze zkoušek jsem se nezdržel, abych poučil ty kumiťáky, že kdo Ivču kontaktuje, toho zabiju. Asi jsem vypadal přesvědčivě, protože kumiťáci kroužili kolem Ivči jak vlčáci kolem ježky a opravdu ani k minimálnímu doteku z jejich strany nedošlo :-). Závěr roku zastihl náš klub opět jako krále Prahy a největší zásluhu na tom měla přebornice v kata Ivča a ještě bronzová Vendula Mošnová. Skončil další rok plný zážitků a úspěchů a po počáteční touze v karate být jednou alespoň částečně dobrý, protože přece jenom začínat cokoliv v 25 letech, když mnozí již končí, není důvodem pro přehnaný optimismus, bez toho, abych sám přestal myslet na dílčí úspěchy, začínám si především užívat úspěchy svých žáků a trénování těch nejmladších mě naplňuje daleko více, než případný osobní úspěch, i když... Přes všechny exhibice, kterými jsme široké veřejnosti představovali karate a nějaký ten dílčí úspěch na soutěžích bylo 38 let příliš, na představu zažít ještě někdy pocit stanout na stupni nejvyšším mezi špičkou republiky a podstatně mladšími soupeři. Ale protože není na místě se nikdy vzdávat svých snů, sešlo se jednoho večera trio Kesl, Miloš Flek a Lukáš Hőfner s nápadem, když už se trenérovi podařilo dát dohromady super tým kata Keslová, Vocolová, Breburdová, proč by nemohl být super tým mužů. A tak to začalo. Takřka každý den nácvik na hřišti i na tréninku, pod dohledem i bez dohledu o víkendy a večer takřka za tmy po práci. Demotivací sice bylo, když po měsíci jsme demonstrovali svoje kata před spolubojovníkem Romanem a on prohlásil: "Jako jedete super, škoda že každý jinak :-). Ale my jeli dál. Bohemia byla vždy jedinou a největší mezinárodní soutěží v naší republice, v které soutěžit bylo vždy největší vyznamenání a nominovat se tam člověk mohl pouze za kraj. Takřka nemožné se stalo skutečností a za Prahu byly nominovány oba naše týmy kata. No a dál už jen to, že nikdy se člověk nemá vzdát svých snů. Oba týmy nejvýše. Krásný pocit a motivace do další práce. Je třeba při-

pravit zimní soustředění a příprava naší talentované mládeže na jejich sportovní vzestup. Ale další karatistický svátek nás čekal, když

české karate se stalo pořadatelem ME v karate, o čemž jsme za železnou oponou jen snili. Nejen že jsem se opět mohli setkat s těmi nejlepšími z Evropy, ale naši borci jim dokázali i konkurovat včetně Ivči Keslové, která zaznamenala do té doby úspěch v kata naprosto nevidaný a jen desetina bodu jí připravila o postup do osmi členného finále. I tak v této karatistické šlechtě famózní. Moje pořadatelsví už 20 soustředění v Mariánské se sice potkalo s minimálním počtem účastníků, ale přes to byla opět výborná akce, i když čekání na sních zbytečné.

Na „mistra“ stolního tenisu nikdo neměl, tak i tréninky byly milosrdné :-). Kdyby měl člověk popisovat všechny události, kterými se karatistický život plnil čím dál víc, musela by to být pamětní kronika o více listech, než všechny svazky od A. Jirásky. Katistická naděje Alča Maděryčová se nám vdala za Američana a Ivča zhodnotila svoji cílevědomost a talent a stala se mistryní ČR! Tradiční Tora CUP jsem si absolvoval jako hlavní rozhodčí, ale pořadatele Brětu Čtvrtka napadla myšlenka, vytvořit tým kata Ivča, Brěta a já. Zdařilo se, nedali jsme soupeřům šanci a tak Ivča měla poprvé a asi naposled diplom 1. místo kata mužů :-). Jinak ale na této soutěži nejen že se medailové

ověnčili ti starší, ale i ti mladší nenechali nikoho na pochybách, že je třeba s nimi počítat. Jména jako Král, Šmerhovský, Helča Vocolová, Pěta Meisnerová, Vašek Cikánek, Aleš Síla, Jana Breburdová, Luky Hőfner a další jen demonstrovali, že naše cesta karatem je správná. Pokračování vzpomínek by možná byla rekapitulace dílčích úspěchů vlastních i úspěchů mých žáků, ale co současně bylo skvělé, když i to naše karate se prolínalo se soukromým životem karatistů. Po Alče to byl další karaťák Brěta Bušo a následoval ho výborný karatista

Vlado Grul. Neopouštěli jsme ani cíl propagovat naše bojové umění na veřejnosti a tím získávat nové členy do klubu, ale sympatizovat, aby si udělali jasno o co jde, minimálně že se nejedná pouze o přerážení cihel a mlácení se navzájem. Pokračování přístě...